

ਵਿਨੀ ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਐਚ. ਐਸ. ਭੱਲਾ, - ਜੇ. ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 232/1996 ਦਾ ਡੀ. ਬੀ. ਏ

24 ਅਕਤੂਬਰ, 2006

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 -ਐੱਸ. 302—ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਦੇ ਪਤੀ 'ਤੇ ਦੋਸ਼-ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ-ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦਖਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ-ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ-ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ-3 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਇਸਤਰਾਸਾ ਪਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ - ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਵਾਪਰੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਕੇ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕੇ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਨੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ.

(ਪੈਰਾ ੯)

ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਅਤੇ 24 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 25 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ 26 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੌਲਿਆ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ

ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਨਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 11)

ਐਸ.ਐਸ. ਬਰਾੜ, ਵਪੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਚ.ਐਸ.ਭੱਲਾ, ਜੇ.

(1) ਅਨੂ ਰਾਣੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਮ੍ਰਿਤਕ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿੱਘ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਸਕੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ), ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ 1993 ਦੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰਬਰ 25, ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ 4 ਮਈ, 1995 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਰਾਹੀਂ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(2) ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜੋ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਵਿਆਹ 26 ਫਰਵਰੀ 1993 ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਬਬੀਤਾ ਰਾਣੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਬੀਤਾ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਸੁਨੀਲ ਕੁਮਾਰ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨਗਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਬਬੀਤਾ ਰਾਣੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਲਾਸ਼ ਨਗਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਈ।

(3) 23 ਨੂੰ 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ, ਲਗਭਗ 1.00cP.M. ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਬੀਤਾ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦੇ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨਿਊ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਕਰਣ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਮਦਨ ਲਾਈ ਅਤੇ ਮਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਊ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਏ। ਸ਼ਾਮ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿਚ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੀ ਮਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਟੀਨ ਦੀ ਪੀਪੀ ਵਿੱਚ ਪਈ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਛਿੜਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਬੀਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ। ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਘਰੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਅਲਾਰਮ ਉਠਾਇਆ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਮਦਨ ਲਾਈ ਨੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਡੀਐਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਲੈ ਗਏ। ਹਸਪਤਾਲ 'ਚ ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੁੱਕਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਪੁਲਸ ਚੌਕੀ ਨਿਊ ਸੁਭਾਸ਼ ਨਗਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਪੁੱਜੇ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ? ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ। 25 ਫਰਵਰੀ 1993 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾ ਕੇ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦਾ ਹਾਲ ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। 26 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਮੰਗੀ ਕਿ ਕੀ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਜੇ., ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਰਸਮੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰਬਰ 25 ਮਿਤੀ 26 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੀ ਸੜਨ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ 7 ਮਾਰਚ 1993 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(4) ਰਾਹੀਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ।

(5) ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ 10 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਡਾ. ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1), ਡਾ. ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ (PW-4), ਮਦਨ ਲਾਈ (PW-5), ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ਪਟਵਾਰੀ (PW-6), ਡਾ. ਕੋਸ਼ੀ ਜਾਰਜ (PW-7), ਡਾ. ਆਸ਼ੂਤੋਸ਼ ਤਲਵਾਰ (PW-8), ASI ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (PW-8), ਏ.ਐਸ.ਆਈ. -9, ਡਾ. ਰਾਜੀਵ ਕੁਮਾਰ (PW-10), ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਚੋਪੜਾ (PW-2) ਸਹਾਇਕ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦਫਤਰ, DMC ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ। ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਕੁਲਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਰੁੜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਆਈ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਤਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(6) ਦੋਸ਼ੀ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਤੋਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਹੀਟਰ 'ਤੇ ਚੱਪਾਟੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸੀਐੱਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਡੀਐੱਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੀਐੱਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੁਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(7) ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

(8) ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅਸੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹੀ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ, ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ

ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਵਿਗੜਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਕੇਸ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(9) ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਕੇ ਦੇ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਾਪ੍ਰਸਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਗਵਾਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਈ ਨੇ ਦਖਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸੜਨ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੇ ਨਾਮ CMC ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅੰਕੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਡਾ: ਕੋਸ਼ੀ ਜਾਰਜ (ਪੀਡਬਲਯੂ-7) ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਡੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ। ਡਾ: ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਰਾਤ 10.45 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੀ ਭੈਣ ਸੰਤੋਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਡੀਐਮਸੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਆਪ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ (ਦੁਪੱਟੇ) ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਮਰੀਜ਼ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਹੀਟਰ ਉੱਤੇ ਚਪਾਤੀਆਂ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਰੋਣ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਰੀਜ਼ 'ਤੇ ਚਾਦਰ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ।

(10) ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਡਾ. ਕੋਸ਼ੀ ਜਾਰਜ (ਪੀਡਬਲਯੂ-7) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸੜਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਮਰਹੂਮ ਵੱਲੋਂ ਡਾ: ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ (PW-3) ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਸਹਿਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਕੋਸ਼ੀ ਜਾਰਜ (PW-7) ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 24 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ 25 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਸੀ। 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਰਾਤ 10.45 ਵਜੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ।, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਡਾ: ਗੁਰਵਿੰਦਰ

ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ।

(11) ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸਵਾਲ, ਜਿਸ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿ ਕੀ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ? ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮਦਨ ਲਾਈ ਅਤੇ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ 23 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਅਤੇ 24 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 25 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ 26 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਮਦਨ ਲਾਈ ਜਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਨਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(12) ਨਿਰਪੱਖ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੋੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਰੰਗੀਨ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਸੋਚੀ-ਸਮਝੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤਤਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਤਰਾ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ, ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫਸਾ ਕੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਖਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਕਤਲ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਾਅ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ। ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।

(13) ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸਤਰਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਐਫਆਈਆਰ ਸਿਰਫ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਾਰੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ 23 ਫਰਵਰੀ 1993 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ

6.30 ਵਜੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ 'ਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ 26 ਫਰਵਰੀ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ | , 1993 ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਐਫਆਈਆਰ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਘੇਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਕਿ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਿਤਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਖਮ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-5 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਦਨ ਲਾਈ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਉਸ ਨੂੰ ਡੀ.ਐਮ.ਸੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿੱਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਬ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ 26 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਸੀ। 24 ਫਰਵਰੀ 1993 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਹਾਇਕ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਭਰਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨਿਊ ਸ਼ਿਵ ਪੁਰੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਝੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਸਬ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸ. ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮਦਨ ਲਾਈ ਜਾਂ ਚੰਦਰ ਲੇਖਾ ਜਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ।

(14) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 5 ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ! ਹਰ ਉਲਝਣ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ, ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿਦਿਆਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਇਹੀ, ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਅਣਸੁਣੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਐਸਐਸ ਨਿੱਝਰ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਸਾਰੋਂ ਜੇ. ਜੇ.

ਸੁਖਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

CWP ਨੰ. 2004 ਦੇ 7619

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਕਲਾਮ 14, 16 ਅਤੇ 226—ਪੰਜਾਬ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਕਲਾਸ 111 ਸਰਵਿਸ ਰੂਲਜ਼, 1989—ਪੰਜਾਬ ਮੰਡੀ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਸਰਕੂਲਰ ਮਿਤੀ 8 ਦਸੰਬਰ, 1992—1987 ਵਿੱਚ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਭਰਤੀ—1989 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਦੀ ਪੋਸਟ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ—ਬੀ.ਓ.ਆਰ.ਡੀ. ਕਲਰਕਾਂ ਦੇ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ - ਬੋਰਡ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ - ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਰਕਾਂ ਦੇ ਸਥਾਈ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਅਕਤੀ - ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਦੀ ਪੋਸਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਕੂਲਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਸਲੂਕ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ - ਪੇਟੀਟਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਟਾਈਪ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਲਰਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।